10/11/2024

Πατρών Χρυσόστομος: «Κύπρος μας είσαι πάντα στην καρδιά μας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών

Η Κυριακή 10 Νοεμβρίου στο πλαίσιο των Πρωτοκλητείων, αφιερώθηκε από την Ιερά Μητρόπολη Πατρών στην Κύπρο, με την συμπλήρωση 50 ετών από την βάρβαρη τουρκική εισβολή στην Μεγαλόνησο το 1974.

Το πρωί της Κυριακής, τελέσθηκε στον Ιερό Ναό του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου η Θεία Λειτουργία, της οποίας προέστη ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Πατρών** κ. Χρυσόστομος, ο οποίος ωμίλησε επικαίρως και ετέλεσε τα ιερά Μνημόσυνα των υπέρ πίστεως και πατρίδος αγωνισαμένων και πεσόντων Ελλήνων Κυπρίων και Ελλήνων εκ της Μητροπολιτικής Ελλάδος κατά την βάρβαρη τουρκική εισβολή στην Κύπρο, ως και των αδίκω και φρικτώ θανάτω, υπό των εισβολέων, τελειωθέντων αδελφών.

Επίσης, κατά την ημέρα αυτή ετελέσθησαν τα ιερά Μνημόσυνα των Εθνομαρτύρων Αρχιερέων των Πατρών, Νεοφύτου 1466 (εσουβλίσθη), Γερμανού του Α’ 1572, (ετεμαχίσθη), και Παρθενίου του Ε’ 1770, βασανισθείς εξορίσθη και εξόριστος ετελειώθη αγωνιζόμενος υπέρ της ελευθερίας της Ελλάδος.

Μετά την Θεία Λειτουργία, εν πομπή μετέβησαν Κλήρος και Λαός και Εκπρόσωποι των Πολιτικών, Στρατιωτικών και άλλων Αρχών, στον αύλειο χώρο του Ναού του Αποστόλου Ανδρέου, όπου ενώπιον των προτομών των Εθνομαρτύρων, Αρχιεπισκόπου Κύπρου Κυπριανού (1821) και των Εθνομαρτύρων Αρχιερέων των Πατρών, ανεπέμφθη επιμνημόσυνος δέηση, κατετέθησαν στέφανοι και εψάλη ο Εθνικός Ύμνος.

Επίσης την Κυριακή αυτή, ο Σύλλογος των εν Πάτραις Αρκάδων, εόρτασε την ιεράν μνήμη του Οσίου και Θεοφόρου πατρός ημών Νείλου του Μυροβλήτου του εξ Αγίου Πέτρου Κυνουρίας, με την συμμετοχή στους στην Θεία Λειτουργία στον Ναό του Αγίου Ανδρέου και την προσφορά των Δώρων της Θείας Ευχαριστίας και ιερά Αρτοκλασία.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του μεταξύ των άλλων, είπε:

ΚΥΠΡΟΣ 1974-2024:

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΚΛΑΒΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΗΣ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου

Πατρῶν κ.κ. Χρυσοστόμου

«Σκοτῶστε μας καί γράψετε κι’ ἐμᾶς τόν σκοτωμόν μας.

Μά τοῦτοι οὖλ’ οἱ σκοτωμοί, ἔν οὖλοι γιά κακόν σας».

(Βασίλης Μιχαηλίδης)

Πενήντα χρόνια πέρασαν ἀπό τήν 20ή Ἰουλίου 1974, τήν θλιβερή ἡμέρα πού τό βάρβαρο πόδι τοῦ «Ἀττίλα» πάτησε τά ἁγιασμένα χώματα τῆς Κύπρου καί αἱματοκύλησε τό ὄμορφο Ἑλληνικό νησί, ἐξ αἰτίας τῶν ὑποχθονίων σχεδίων τῶν μισελλήνων ξένων δυνάμεων, ἀλλά καί τῶν λαθῶν τῶν ἡμετέρων, ὅπως εἶναι ἡ διχόνοια, πού πάντοτε ὠδήγησε τό Ἔθνος μας σέ ὀδυνηρές περιπέτειες.

Ἔσφαξαν, κρέμασαν, βίασαν, σκότωσαν μέ ὅποιο ἄλλο τρόπο, καί ὠδήγησαν στήν σκλαβιά τούς ἀδελφούς μας Κυπρίους τοῦ βορείου τμήματος τῆς νήσου. Ἔκαναν πρόσφυγες τούς σεμνούς καί τίμιους ἀδελφούς μας, πού ἐπί αἰῶνες κατοικοῦσαν τό πανέμορφο νησί. Ἀπολογισμός… 200.000 πρόσφυγες, 4.000 νεκροί, 1619 ἀγνοούμενοι.

Ρήμαξαν τίς Ἐκκλησιές καί ξεθεμέλιωσαν Προσκυνήματα, ἔκαψαν Μοναστήρια καί μετέτρεψαν Ἁγιάσματα, σέ σταύλους, ἀποθῆκες, κέντρα διασκεδάσεως καί ἁμαρτίας, ἀκόμη καί σέ δημόσια οὐρητήρια.

Πενήντα χρόνια μετά, παραμένει σκλαβωμένο τό ὡραιότερο μέρος τῆς μεγαλονήσου Κύπρου καί οὐδεμία δικαίωση ἐπῆλθε γιά τά φοβερά ἐγκλήματα, τά ὁποῖα ἔλαβαν χώρα εἰς βάρος τῶν Ἑλλήνων Κυπρίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, καί δή εἰς βάρος τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ τῶν ἡλικιωμένων, τῶν γυναικῶν καί τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ὅλα διεπράχθησαν μέ αἰσχίστης μορφῆς βαρβαρότητα, τῇ ἀνοχῇ

τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, οἱ ὁποῖες ἐκώφευσαν, ἤ μᾶλλον ὑπέθαλψαν τό μεγίστης αἰσχύνης, γιά τήν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη, φρικῶδες ἔγκλημα πού συνετελέσθη στό νησί τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα.

Φρικωδέστερο ὅλων εἶναι τό ἔγκλημα τῶν ἀγνοουμένων, οἱ ὁποῖοι ὠδηγήθηκαν σέ τόπους ἀγνώστους, χωρίς ποτέ νά πληροφορηθῇ κάποιος γιά τήν τύχη τους. Ἔφυγαν οἱ γονεῖς τους μέ τόν ἀβάσταχτο πόνο καί καϋμό, κρατῶντας στό στῆθος τους τήν φωτογραφία τῶν παιδιῶν τους. Ζοῦν ἀκόμη μέ τήν ἀγωνία οἱ γυναῖκες, τά παιδιά τους καί τά ἀδέλφια τους….

…Πενήντα χρόνια μετά τήν τραγωδία τοῦ 1974, προσκυνοῦμε στά «Φυλακισμένα Μνήματα» τά ἅγια χώματα, πού κλείνουν μέσα τους τά ἱερά καί περήφανα κόκκαλα τῶν παλληκαριῶν τῆς Ε.Ο.Κ.Α., πού ἀγωνίστηκαν ἐνάντια στήν Ἀγγλική τυραννία, καί τούς βλέπομε μέ τῆς ψυχῆς μας τά μάτια, μέ πρῶτο τό παλληκάρι μέ τό ἀγέρωχο παράστημα, τόν ἥρωα μαθητή, τόν ὀλίγα μέν ἔτη ζήσαντα, τήν δέ Κύπρον καί τόν κόσμον ὅλον, ἡρωισμῷ πλουτήσαντα, τόν Παλληκαρίδη δηλαδή, τόν δεκαοχτάχρονο Εὐαγόρα… τούς βλέπομε λοιπόν,

«Νά χαιρετοῦν τόν ἥλιο καί τήν ξαστεριά,

νά χαιρετοῦν τήν ἄνοιξη καί τήν ἐλευτεριά,

μέσα ἀπό τῆς ἀγχόνης τό βαρύ σχοινί,

μέσα ἀπό τοῦ θανάτου τήν καταπακτή».

Καί παρακάτω, βαδίζοντας στά χνάρια ἐκείνων, ἀναπαύονται ἥσυχα, γαλήνια, μέ μιά κραυγαλέα σιωπή, τά παλληκάρια πού ἔπεσαν τό 1974, ὑψώνοντας στήν Μακεδονίτισσα τύμβο ἀγάπης γιά τήν Πατρίδα καί στήνοντας τρόπαια προσφορᾶς καί θυσίας γιά τήν λευτεριά τῆς Κύπρου.

Παρηγοριά μας τοῦ Κύπριου ποιητή τά λόγια:

«Ἤτουν βουλή ’πού τόν Θεόν γιά νά γενῇ κι’ ἐγίνην…

Σκοτῶστε μας καί γράψετε κι’ ἐμᾶς τόν σκοτωμόν μας.

Μά τοῦτοι οὖλ’ οἱ σκοτωμοί, ἔν οὖλοι γιά κακόν σας».

Πενήντα χρόνια μετά, μέ πόνο ψυχῆς καί δάκρυα στά μάτια, ἀσπαζόμαστε τίς πλάκες τῶν μαρτυρικῶν τάφων καί μνημείων, τούς σταυρούς, τά ἱκριώματα καί τίς ἀγχόνες τῶν πολλῶν καί δόξῃ ἠγλαϊσμένων, τῶν εὐκλεῶν ἡρώων τῆς Κύπρου μας, μεταξύ τῶν ὁποίων σήμερον χαίρονται πολλά Πατρινόπουλα καί Ἀχαιῶν

ἀγωνιστῶν πληθύς. Τούς τάφους αὐτῶν γονυπετεῖς προσκυνοῦμε καί τούς ἀγωνιστάς μακαρίζομε. Κατασπαζόμεθα τά ἡρωικά παιδιά μας, τόν ὑπολοχαγό Νικόλα Κατούντα, τόν ἡρωικό δεκανέα Χρῖστο Γρίβα, τόν Χρῖστο Γκαβό, τόν Κωνσταντῖνο Ἀντωνόπουλο, τόν Γιώργη Μαρτζάκλη, (πού πρόσφατα τόν ὑποδεχθήκαμε ατό χωριό του, στό Μάνεσι Τριταίας καί ἀποθέσαμε τά ἱερά κόκκαλά του στόν τάφο τῶν γονέων του) τόν Ἀλέξη Χριστόπουλο καί ὅσους ἄλλους, πού τά ἀδέλφια τους στήν Πάτρα, περήφανα τούς κλαῖνε ἤ τούς καρτεροῦν μέ πόνο, ἐπαναλαμβάνοντας μέ σεμνή ὑπερηφάνεια:

«Πάντοτε νά τόν καρτερῇς ἐκεῖνον πού σοῦ λείπει».

…Ἐμεῖς σήμερα ἀπό τήν Πάτρα, διακηρύττομε ὅτι ἀποτελεῖ ἐντροπή γιά τόν κόσμο (δέν θά εἴπω τόν πολιτισμένο) ἡ μή ἐπίλυση τοῦ χρονίζοντος, ὡς μή ὤφελεν, προβλήματος τῆς Κύπρου, πού προβάλλει ὡς ἐπικίνδυνο μελάνωμα στό σῶμα τῆς ἀνθρωπότητος.

Δέν ἦτο ποτέ δυνατόν νά φαντασθῇ κανείς, ὅτι ἐνῷ ἔχομε περάσει στήν δεύτερη δεκαετία τοῦ 21ου αἰῶνος, θά ἐφαρμόζωνται ἀκόμη τακτικές ἀδικίας καί βαρβαρότητος εἰς βάρος ἑνός πολιτισμένου Λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς οὐδέν ἔπταισεν, ὥστε νά ὑφίσταται μυρίας ταλαιπωρίας καί πολυώδυνα βάσανα.

Ἀδελφοί μας Κύπριοι, ὅσοι κοσμεῖτε μέ τήν ὡραία παρουσία σας τήν πόλη τοῦ Πρωτοκλήτου, καί οἱ ἐν τῇ μαρτυρικῇ Κύπρῳ ζῶντες καί πεισματικῶς καί ἑλληνοπρεπῶς ἀγωνιζόμενοι γιά τά δίκαια τῆς Πατρίδος σας, τῆς Κύπρου μας, καί ὅσοι εἰς ὅποιο μέρος τῆς γῆς εὑρίσκεσθε, μᾶς συγκινεῖτε μέ τήν προσήλωσή σας στά ἅγια τοῦ Γένους μας καί τῆς ἐνδόξου Φυλῆς μας.

Ὁ ἀγώνας σας θά ἐπιφέρῃ καρπούς, ἀφοῦ ποτίζετε μέ συνέπεια τό δένδρο πού εὐσκιόφυλλο θά δροσίσῃ τά παιδιά σας, στά ὁποῖα παραδίδετε τήν ἱερά παρακαταθήκη καί σκυτάλη τῶν ἱερῶν ἀγώνων. Θαυμάζομε τήν γεμάτη ἡρωισμό καρδιά σας καί ἑνώνομε τά δάκρυά μας καί τίς προσευχές μας μέ τά δικά σας πονεμένα δάκρυα καί τίς θερμές πρός τόν Θεόν εὐχές καί λιτές σας, γιά τήν λευτεριά τῆς κατεχομένης Κύπρου, γιά τήν δικαία ἐπίλυση τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος.

Στό διάβα τῶν αἰώνων τό Γένος μας πολλά ὑπέστη, ὅμως ποτέ δέν ἐλύγισε. Αὐτή ἡ ἀλήθεια ἔγινε τραγούδι καί ἀπάντηση στούς βαρβάρους, πού κατά καιρούς ἠθέλησαν νά συλήσουν τά ὅσια καί ἱερά μας:

«Τήν Ρωμηοσύνη μήν τήν κλαῖς,

ἐκεῖ πού πάει νά σκύψῃ,

μέ τό σουγιά στό κόκκαλο,

μέ τό λουρί στό σβέρκο,

νά τη πετιέται ἀπό ’ξαρχῆς

κι’ ἀντριεύει καί θεριεύει

καί καμακώνει τό θεριό

μέ τό καμάκι τοῦ ἥλιου». (Γιάννης Ρίτσος)

Ἐξ ἄλλου εἶναι νωπή καί θά παραμένῃ πάντοτε ἐπίκαιρη ἡ φωνή τοῦ ἀοιδίμου ἐθνομάρτυρος Ἀρχιεπισκόπου Κυπριανοῦ (†1821), πού ἔρχεται ἀπό τό βάθος τοῦ χρόνου, ποιητικά διασκευασμένη ἀπό τόν ποιητή Βασίλη Μιχαηλίδη:

«Ἡ Ρωμηοσύνη ἔν φυλή συνότζιαιρη τοῦ κόσμου.

Κανένας δέν εὐρέθηκε γιά νά τήν ἰξιλείψῃ.

Κανένας γιατί σιέπει την πού τἄψη ὁ Θεός μου.

Ἠ Ρωμηοσύνη ἔν νά χαθῇ ὄντας ὁ κόσμος λείψῃ.

Σφάξε μας οὔλους κι’ ἄς γενῇ τό γαΐμαν μας αὐλάκιν,
κάμε τόν κόσμον μακελλειόν καί τούς Ρωμηούς τραούλλια,
ἀμμά ’ξερε πώς ἴλαντρον ὄντας κοπῇ καβάκιν
τριγύρω του πετάσσουνται τρακόσια παραπούλια.
Τό ’νίν ἀντάν νά τρώ’ τήν γῆν, τρώει τήν γῆν θαρκέται,
μά πάντα κεῖνον τρώεται καί κεῖνον καταλυέται».

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΡΚΑΔΩΝ ΠΑΤΡΑΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ
1990